Director fondator: Mariana Brăescu

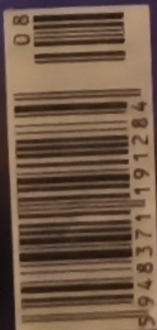
Preț: 1,5 lei

Cărticica Draga mea pentru copii

NOU! PENTRU CEI MAI MITITEI
Un capitol special de 4 pagini pentru copiii de 1-4 ANI

Completează SONDAJUL de la pagina 29!

Mincinosul

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

CASA

Soluțiile jocurilor din Cărticica de colorat

Strutul
- pagina 8
Soluția este: 2. savană

În ce bea laptele?
- pagina 12
Soluția este: CEȘCUȚĂ

Viermișorul
- pagina 9
Soluțiile sunt: FRUCTE
2. pară

Veverița
- pagina 13
Soluția este: PROVIZII

La pescuit
- pagina 10
Soluția este: PEȘTE

Potârnichea
- pagina 14
Soluția este: 3. șoim

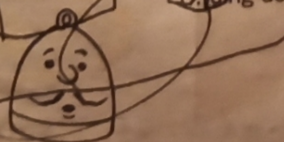

Ce e gâza?
- pagina 11
Soluția este: 3. insectă

Clopoțeii
- pagina 15
Soluțiile sunt: [illegible] clinc-clinc
5. ding-dong

Grădinița

Poezie trimisă de **Alina Unitu**, loc. Tulcea

În grădină la bunici
Sunt flori multe, mari și mici.
Unele sunt parfumate,
Altele sunt colorate

Au bunicii albăstrele,
Margarete, viorele.
Fiecare înflorește
În ce anotimp iubește.

La pescuit

Poezie trimisă de **Alina Unitu**, loc. Tulcea

Cu bunicul am vorbit
Să mergem la pescuit.
Undițele am pregătit
După râme am scormonit.

Acum totul este gata
Am pornit să golim balta
De bibani, de cărășei,
Roșioare, somotei.

Furnica și cireașa

Poezie trimisă de **Alina Unitu**, loc. Tulcea

Am văzut, azi, pe cărare
O cireașă mergătoare.
Doamne, ce minune mare!
O cireașă cu picioare!

Stau și privesc cu uimire
Oare e închipuire?
E oare adevărat?
Nu știu! Trebuie cercetat!

Am descoperit pe dată
O furnică supărată,
Că m-am pus în calea sa
Și n-avea pe unde-o lua.

Ea căra cireașa-n spate
Și mergea cu ea departe,
Pân' la mușuroi, acasă,
Să o servească la masă.

Se căznea și se căznea,
Dar cireașa n-o lăsa.
O ducea ca s-o împartă
Cu familia ei toată.

Mincinosul

Muki era un maimuțoi tare răsfățat, mare artist într-un circ ambulant cu care străbătea lumea în lung și-n lat.

Astfel se face că într-una din aceste călătorii a trecut foarte aproape de pădurea tropicală. Atunci i-a venit lui Muki ideea de a părăsi circul. Oricum se credea prea deștept și talentat ca să mai stea alături de celelalte animale ce-și făceau numerele la circ.

Pentru el nu a fost deloc greu ca în toiul nopții, când paznicii dormeau, să-și ia tălpășița cățărându-se pe acoperișul rulotei unde își avea cușca.

Ce e drept, cușca se închidea în fiecare seară după spectacol, dar desfacerea încuietorii a fost floare la ureche pentru el.

Odată ajuns în libertate, Muki a străbătut pădurea, sărind din creangă în creangă sau agățându-se de lianele mlădioase, bucurându-se de spațiul nemăsurat, de înălțimea copacilor și de mulțimea fructelor proaspete și gustoase.

Nu a trecut prea mult timp până când maimuțoiul s-a întâlnit cu un grup de semeni de-ai lui, maimuțe sprintene, forfotind gălăgioase printre crengile arborilor.

Muki le-a făcut semne prietenoase și maimuțelor nu le-a trebuit prea multe invitații pentru a-l înconjura, privindu-l curioase. Și nu era de mirare dat fiind înfățișarea cel puțin ciudată pe care o avea Muki, așa cum era el îmbrăcat cu pantalonași roșii, ilic și bonetă caraghioasă. (Muki plecase așa cum era îmbrăcat pentru spectacol). Pe deasupra, se părea că vorbeau și aceeași limbă, o maimuțească obișnuită cu accent sud-american.

Au schimbat politețuri și l-au adoptat pe loc. Astfel Muki rămase în grupul acelor maimuțe. Avea el planuri mai mari, dar deocamdată nu-i strica să stea un timp să se adapteze noilor condiții de viață, mai ales că celelalte maimuțe îl priveau cu respect și cu oarecare teamă, căci până la urmă asta le inspira străinul acesta ciudat.

Faima lui crescuse mult atunci când a început să le învețe tot felul de trucuri pentru a-și procura hrană. Astfel maimuțele învățară cum să spargă o nucă de cocos cu ajutorul unei pietre sau cum să folosească un băț pentru a scormoni galeriile termitelor. Încercase el să construiască și un arc cu săgeți, dar se oprise aici, căci maimuțele nu prea pricepeau cum vine treaba.

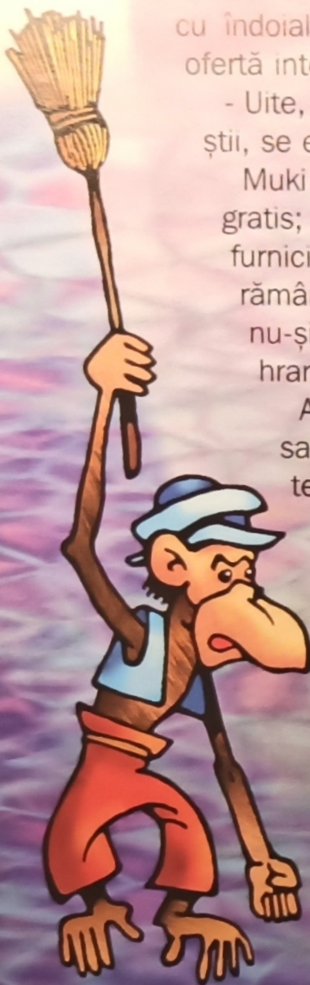
Oricum, nu după multă vreme, conducătorul grupului, cel mai bătrân maimuțoi și considerat cel mai înțelept, îl luă pe Muki de-o parte și-i propuse să preia conducerea tribului.

- N-ai vrea să fii conducătorul nostru? întrebă el, privindu-l pe Muki în ochi. Eu sunt bătrân și oricum trebuia să las locul altcuiva. Cred că tu ești cel mai potrivit. Și pentru că Muki îl privea cu îndoială, maimuțoiul încercă să negocieze, făcându-i o ofertă interesantă.

- Uite, noi îți asigurăm casă și masă, iar tu ne înveți tot ce știi, se exprimă cam încâlcit bătrânul.

Muki se gândi o clipă: "La urma urmei de ce nu?". Masă gratis; nu va trebui să se mai ostenească să caute fructe, furnici sau faguri de miere, cât despre casă, asta rămânea o problemă mai delicată, pentru că maimuțele nu-și construiau case și migrau acolo unde se găsea hrana. Dar, mă rog, asta se mai putea remedia.

Astfel ajunse Muki conducător de grup sau șef de trib sau, mai bine, leader, așa cum îi plăcea lui să spună, termen învățat de la oameni.

Acum își petrecea toată ziua stând într-un hamac din liane, pe care maimuțele îl aduseseră nu știu de unde, și molfăind banane, în timp ce își făcea diferite planuri, căci i se cam urcase la cap funcția de "leader". Se și vedea atotputernic peste toate triburile de maimuțe, ba chiar cuceritor de care să se teamă toate animalele pădurii. Ce mai, i se urcase bine la cap.

Până una alta se hotărî să facă niște cursuri serale unde să-și povestească aventurile. Băgase el de seamă că astfel de povestiri duceau automat la creșterea prestigiului, și Muki era foarte atent la prestigiul lui.

- Daaa..., începu el la prima prelegere de acest fel, să vă povestesc cum conduceam eu circul atunci când mă aflam printre oameni.

- Ce e ăla circ? se auzi un glas subțirel din spatele unei crengi.

- Un circ este un loc unde se adună oamenii pentru a privi cum diferite animale fac tot felul de lucruri neașteptate, începu Muki cu răbdare.

- Adică ce? insistă vocea.

- Adică: mers pe sârmă, sărit de la trambulină sau jonglerii cu mingi.

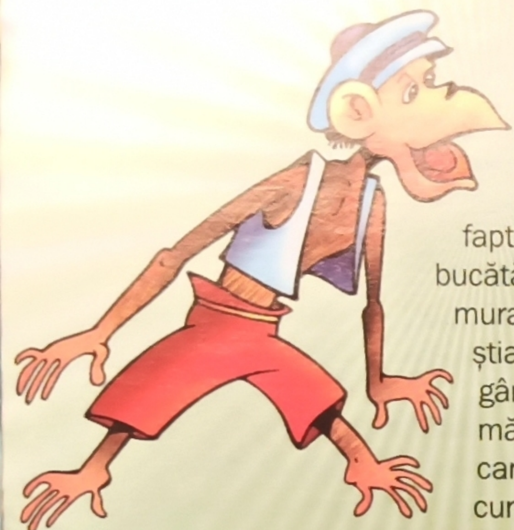
Maimuțele îl priveau nedumerite. Pe lângă faptul că nu înțelegeau o mulțime de cuvinte, se întrebau și cum puteau acele animale să facă asemenea lucruri.

- Sunt dresate, le explică Muki.

- Ce înseamnă dresate? întrebă o maimuță din primul rând, în timp ce cu o mână se scărpina pe spate și cu cealaltă încerca să decojească o banană.

- Adică sunt învățate de oameni să facă asemenea lucruri, și Muki trecu peste amănuntul că dresajul înseamnă pentru animale o mulțime de chinuri. De la o vreme oamenii m-au lăsat pe mine să fac dresaj, se lăudă Muki sub privirile admirative ale maimuțicelor ce se ascundeau rușinoase după ramuri. Odată a trebuit să gonesc un tigru ce scăpase din cușcă și intrase în bucătărie, de

unde nu mai voia să iasă, continuă Muki să se laude. Mi-a fost de-ajuns numai o mătură și l-am trimis direct în cușca lui!

Maimuțele nu prea înțelegeau, de fapt nu înțelegeau deloc ce e aia o bucătărie, o mătură sau o cușcă, dar murmurau dând de înțeles că pricep tot. Măcar știau ce e ăla un tigru și se înfiorau la gândul că Muki putea să-l gonească măcar și până în cușca lui. Așa că plecară la culcare, mulțumite după primul curs seral.

Urmară alte seri în care Muki își povestea aventurile uimind asistența. De la un timp chiar începuse să i se ducă vestea și multe maimuțe veneau de la mari depărtări să-l asculte.

- Odată șarpele Boa..., începu Muki una din povestirile lui, spre groaza maimuțelor care, dacă de tigru se mai puteau feri cățărându-se cât mai sus, de șarpele Boa nu scăpau aproape niciodată, mai ales dacă acesta era flămând... Șarpele Boa a scăpat pe aleile parcului unde era instalat circul. Oamenii fugeau îngroziți și atunci directorul circului a apelat la mine.

- Ce e un director? întrebă glăsciorul acela curios, care de la o vreme începuse să-l cam enerveze pe Muki.

- O să afli când o să fii mare! ocoli Muki explicația pe care oricum nu o putea da. Și nu mă mai întrerupe!

Maimuțica ce punea atâtea întrebări tăcu mâlc.

- Deci, directorul m-a chemat și m-a rugat să rezolv această problemă. Pentru mine a fost foarte simplu, se umflă Muki în penele pe care nu le avea, am alergat

până în locul unde se afla șarpele, l-am privit în ochi și cu o mișcare de Kung-Fu - să nu întrebi nimic, se întrerupse el, răstindu-se la maimuța care tocmai se pregătea să întrebe ce-i o mișcare de Kung-Fu -, deci cu o mișcare rapidă l-am prins de coadă și de cap, i-am făcut un nod și l-am imobilizat.

- Imobilizat, repetară în cor maimuțele uimite. Ce mai, toți îmi știau de frică, se lăsă Muki purtat de val, era de-ajuns să mă răstesc la ei și toți tremurau. Dar de-ajuns, hotărî el, data viitoare vă voi povesti cum am gonit leul și mai ales cum am pus la punct elefantul..., și Muki se retrase demn către frunzișul unde-și avea hamacul, lăsând în urma lui o ceată de maimuțe care murmurau admirativ.

În seara următoare se strânseră mai multe, unele venite special pentru a-l asculta pe conducătorul vestit.

Muki își făcu apariția după ce le lăsase să aștepte atât cât să devină nerăbdătoare. Maimuțele aplaudară așa după cum le învățase el și Muki se simțea din nou ca în arena circului, numai că acum era propriul lui stăpân.

E drept că mințea de înghețau apele, dar maimuțele nu aveau să știe niciodată că Muki inventa totul numai pentru a fi în admirația lor și pentru a se bucura de avantajele pe care i le oferea poziția lui privilegiată.

- Acum să vă povestesc, dragelor, începu el în timp ce asistența amuțise, să vă povestesc conflictul meu cu leul. Totul a început atunci când am făcut rost de o cărticică de colorat și..., Muki se opri brusc dându-și seama că era prea gogonată treaba cu cărticica, mai ales că nici nu putea explica maimuțelor ce-i o carte de colorat, de care el doar auzise, dar n-o văzuse niciodată.

- Ba nu, cu leul a început altfel, se corectă el, cu leul m-am certat din cauza unei banane..., ba nu, se

corectă din nou dându-și sema că leul nu mănâncă banane...

Din asistență începură să se audă murmure...

- Cu leul m-am certat pur și simplu, o scurtă el; leul a început să strige la mine, și știți cum rage un leu, dar eu nu m-am intimidat și am strigat la el atât de tare încât a plecat cu coada între picioare. De atunci m-a ocolit ori de câte ori ne mai întâlneam în arenă.

Maimuțele aplaudară zgomotos, ba unele chiar fluierau admirativ (asta tot de la Muki învățaseră), gata, gata să cadă de pe ramurile unde stăteau agățate.

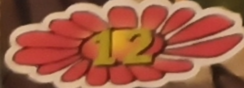
- Dar cu elefantul, cu elefantul cum a fost? se auzi o voce.

- Da, cu elefantul! se auzi corul maimuțelor.

- Cu elefantul a fost cel mai greu, începu Muki, care nu se pregătise și de povestea cu elefantul și acum trebuia să improvizeze. Îi era chiar puțin teamă că s-ar putea ivi întrebări la care n-ar putea răspunde. De obicei își pregătea fiecare minciună cu o zi înainte ca să fie sigur că nu este luat pe nepregătite. Acum trebuia să refuze sau să inventeze pe loc ceva...

- A fost mai greu pentru că știți cât e de mare, dar cu mine nu i-a mers; a stat două luni în ghips și am să vă povestesc imediat cum a fost, asta după ce beau puțină apă, căci mi s-a uscat gâtul, încercă Muki să tragă de timp, dar nu apucă să-și pună în aplicare trucul cu apa, că o maimuță speriată apăru printre frunze.

- Fugiți, a apărut un șarpe! strigă ea gâfâind.

- Un șarpe Boa? strigară în cor maimuțele.

- Nu, un șarpe, nu știu de care...

- Nu-i nici o primejdie, bombăniră ele și toate privirile se întoarseră către Muki.

Dar Muki nu mai era acolo. De cum auzise de șarpe își luase tălpășița cât putu el de repede. Și așa, într-o clipă, visul lui de mărire se năruise. Dacă nu s-ar fi lăudat atâta..., dacă..., dacă... Acum trebuia să fugă departe, acolo unde să nu-l cunoască nimeni, în cel mai îndepărtat colț al junglei, și să trăiască singur, căci nu mai putea niciodată să scoată capul printre ai lui.

În urma sa maimuțele nedumerite nu înțelegeau cum un asemenea luptător, căruia îi știau de frică toate animalele circului, putuse să se sperie și să fugă numai la vestea că în apropiere se afla un șarpe obișnuit. "Deci mințise tot timpul?", se întrebau dezamăgite maimuțele. Da, mințise și se lăudase tot timpul...

- Trebuia să ne fi gândit! mormăi bătrânul maimuțoi, dacă a stat atâta timp printre oameni...

Luminița Toia

Potârnichea

Poezie trimisă de **Alina Unitu**, loc. Tulcea

O micuță potârniche
A ieșit de dimineață
Ca să caute gângănii
Pe un câmp plin cu verdeață.

După ea trei mogâldețe,
Ce-au ieșit abia din ou,
Au dat peste musculițe
Și privesc la ceva nou.

Mama le arată cum
Să le prindă-n cioc ușor
Și le va-nvăța acum
Să mănânce tot ce vor.

Dintr-odată potârnichea
Vede un șoim ce se rotește.
Știe că puiuții ei
Cruda pasăre-i poftește.

Fuge atunci, ca să-l atragă,
Se preface că-i lovită.
Cade apoi și iar aleargă
O aripă își agită.

După ce-l îndepărtează,
Liniștită se întoarce,
Puișorii își veghează
Cât doresc să se mai joace.

Pățania buburuzei

Poezie trimisă de institutor **Cristina Ungureanu**,
Grădinița cu Program Prelungit nr. 3, Câmpulung Muscel

Buburuza cea roșcată
Stă pe-o frunză supărată
Și tot plânge, sărăcuța,
Că și-a murdărit rochița,
Pe când scria cu cerneală
O scrisoare pe-o petală.

La ea vin acum albina
Cu furnica, gospodina,
Și-i propun imediat
Să dea rochia la spălat.
„- O ducem broscuței Oac
Să o curețe în lac!"

„-Să o spele? Nu e bine!
Rămâne fără buline!
Nu mai fi îngrijorată,
Garantăm, va fi curată!"

Broscuța Oac pe îndelete
Curăță rochia de pete,
O usucă apoi la soare
Și-o calcă cu grijă mare.

Și-uite-așa, în miez de vară,
Cu vecini care să sară,
Buburuza cea roșcată
Are rochia fără pată!

Și e tare bucuroasă
Rochia e din nou frumoasă,
Din dulap și-alege îndată
O poșetă asortată
Și pornește încântată.
(Ea la cină-i invitată...)
În floarea de clopoțel
O așteaptă un gândăcel.

Veverița

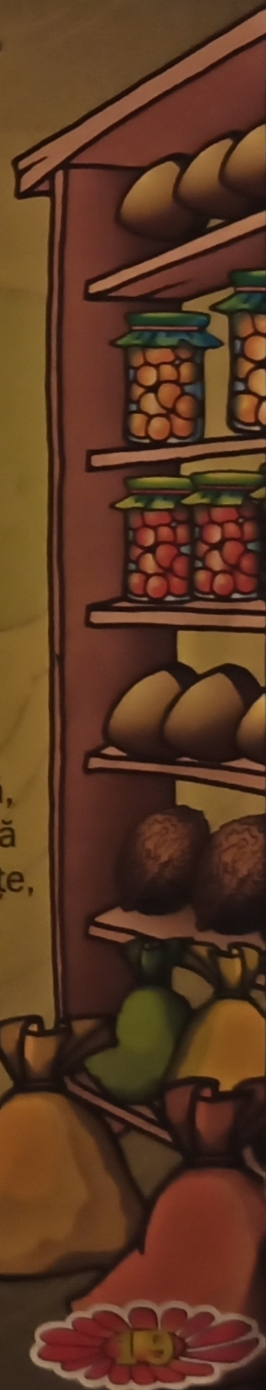
Poezie trimisă de **Alina Unitu**, loc. Tulcea

Am blănița maronie
Sunt vioaie și zglobie.
Cu codița mea frumoasă
Arăt tare grațioasă.

Am căsuța în pădure
Locuiesc într-un copac,
Într-o scorbură micuță,
Dar îmi place și în parc.

Căci aici vin mulți copii
Să se joace și să cânte,
Mă iubesc și mă hrănesc
Cu alune și nuci multe.

Sunt și tare gospodină,
Iar cămara mea e plină
Cu alune, nuci, semințe,
Pentru iarnă pregătite.

Duhul pădurii

Radu și Costel sunt prieteni vechi. Stau în același bloc și sunt colegi de bancă la școala din apropiere.

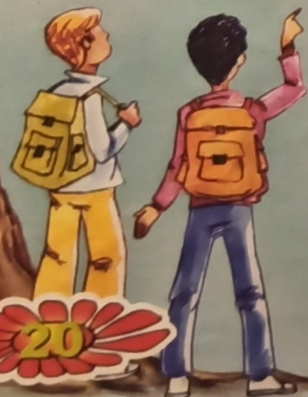
Anul acesta au avut norocul să plece împreună la munte în tabăra organizată de școală.

Erau fericiți că și în vacanță vor fi împreună și își făceau tot felul de planuri.

În tabără era minunat; timpul frumos, colegii drăguți și veseli, gata oricând să se alăture unui joc sau oricărei alte distracții.

Dar prietenii noștri plănuiau de mai multă vreme să facă o excursie, un fel de expediție, numai ei doi, în inima pădurii ce se întindea la poalele muntelui. Ce aventură minunată ar putea fi! Se și vedeau ca marii exploratori ce străbăteau pădurea virgină în căutarea unor orașe dispărute sau a unor animale și plante încă netrecute în manuale.

În ziua hotărâtă, s-au trezit în zori și, având grijă să nu-și trezească prietenii, s-au strecurat tiptil din cort. Rucsacurile erau pregătite de cu seară: suc, apă minerală, pâine, cutii cu conserve, cârnați, două pachete cu biscuiți, chibrituri și o lanternă.

Acum pășeau prin iarba înaltă plină de rouă și o luară pe potecuța ce se ridica pe panta muntelui spre desișul codrului, în care încă mai plutea ceața dimineții. Soarele se ridicase și își strecura cu greu razele printre ramurile dese. De ici, de colo săreau lăcuste deranjate de pașii băieților și din când în când câte o veveriță o zbughea ca o flacără roșie pe trunchiul unui copac.

Undeva mai departe au zărit o căprioară urmată îndeaproape de un pui cafeniu, ușor nesigur pe picioarele-i lungi. Ciuperci multicolore se înghesuiau la rădăcina copacilor și murele coapte, negre și lucioase le făceau cu ochiul. Erau atâta liniște și frumusețe încât cei doi aproape că uitaseră de lumea asfaltului dintre blocuri.

Au mers așa cale bună uitându-se fericiți în dreapta și-n stânga, voind parcă să adune toată această pace și s-o ia cu ei atunci când se vor întoarce în oraș...

Urmau cu atenție marcajul și după câteva ore de mers ajunseră într-o poieniță smălțuită cu flori.

Se opriră să-și tragă sufletul și Costel ochi un copac uriaș cu scoarța netedă. Își scoase briceagul din buzunar și se pregăti să-și scrijelească numele.

Atunci se stârni din senin un vânt ce împrăștie frunzele uscate și clătină crengile copacilor. Băieții se uitară speriați unul la altul. De undeva din desișul pădurii, fără să facă vreun zgomot, apăruse un bătrân însoțit de un câine. Părea paznic forestier, doar că veșmintele lui albe aminteau de dacii din istorie.

- Bună ziua, copii, rosti el cu un glas melodios ce nu se potrivea defel cu înfățișarea lui de bătrân ce se apropia de suta de ani.

- Bună ziua, săru'-mâna..., se bâlbâiră fâstâciți cei doi, privind îngrijorați spre câinele mare și fioros.

Bătrânul zâmbi văzându-le privirile speriate.

- N-aveți grijă, nu face rău decât răufăcătorilor, îi liniști el. Apoi, sunteți în excursie?

- Da, da, în excursie, exclamară în cor băieții.

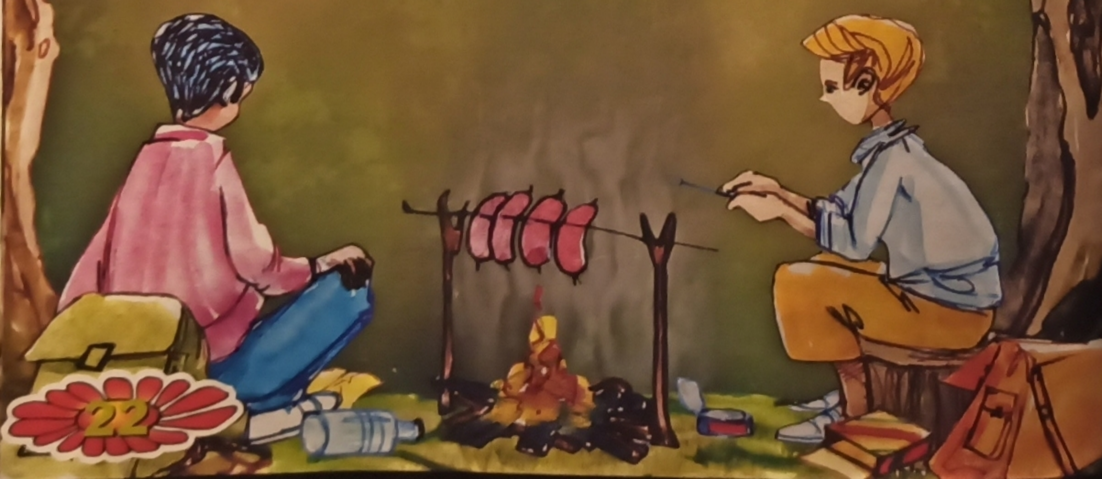
- Bine, aveți grijă cum mergeți prin pădure. Să nu stricați nimic și să nu rupeți crengi sau să tăiați scoarța copacilor. Pădurea e prietenoasă cu cei ce o ocrotesc, dar poate fi foarte rea cu cei care o tulbură și n-o respectă.

Radu se întoarse spre Costel cu priviri dojenitoare, în timp ce acesta încerca neîndemânatic să ascundă briceagul. Când au întors capul, bătrânul dispăruse împreună cu câinele și doar o ușoară pală de vânt mai legăna tufișul lângă care fusese.

- Gata, ne oprim aici să mâncăm, hotărî Costel. Mie emoțiile astea îmi dau poftă de mâncare.

Zis și făcut! Au aprins focul și-au pregătit cârnații, au desfăcut niște cutii cu pește și au mâncat biscuiți, apoi mulțumiți o porniră din nou la drum.

Dar nu știu cum făcură că nu peste mult timp au pierdut marcajul și bâjbâind așa, în dreapta și-n stânga, au nimerit din nou în poienița unde mâncaseră. Cărbunii la care prăjiseră cârnații, încă mai fumegau.

- Trebuie s-o luăm în partea cealaltă, se hotărî Radu, și o porniră iar... După zece minute de mers întins s-au trezit tot în poienița cu pricina.

- Ăsta nu-i lucru curat! se speriară ei și o porniră din nou în altă direcție. Dar ori pe unde o luau se trezeau din nou și din nou în poienița de unde au plecat.

- Stai! se trezi Radu. Bătrânul ne-a spus să ocrotim pădurea și noi ce-am făcut; am lăsat focul nestins și poienița plină de resturi: hârtii, cutii goale, ambalaje și sticle de plastic. Nu cred că așa putem ocroti pădurea. Hai să adunăm toate gunoaiele astea, căci, hotărât lucru, pădurea s-a supărat.

Și așa au făcut! Au strâns totul într-o pungă și au curățat poienița, după care au stins ultimii cărbuni ce mai pâlpâiau și-au luat rucsacurile și au pornit iar la drum.

Ca prin farmec, au găsit marcajele, au colindat toată ziua și au ajuns osteniți în tabără, unde au povestit pe îndelete ce văzuseră în pădure.

Un singur lucru au omis să-l mai spună: cum pădurea era să-i pedepsească pentru că n-au respectat-o. Cât despre cine era bătrânul acela, n-au aflat niciodată.

- Duhul Pădurii, spunea în glumă Costel, dar ceva adevărat parcă tot era...

Luminița Toia

Clopotul și clopoțeii

Clopoțeii șușoteau între ei cu glasuri cristaline. De la o vreme se ivise printre ei un clopot mare și întunecat. Nu știa nimeni cum ajunsese acolo, în acel loc al clopoțeilor, căci există și un asemenea loc.

- Să-l întrebe cineva de unde vine și la ce e bun, vorbi grav o talangă din tablă groasă. Uite, eu pot fi pusă la gâtul oilor sau, mai bine, la gâtul unei văcuțe mari și frumoase care dă mult lapte...

- Lasă, lasă laptele, o întrerupse un clopoțel de alamă, eu sunt mai grozav; sun începutul și sfârșitul orelor la școală sau pot fi agățat la ușa unei prăvălii, să știe stăpânul când vine vreun client...

- Noi suntem agățați la gâtul cailor ce trag iarna săniile și chiar la gâtul renilor lui Moș Crăciun, sări dintr-un colț un grup de trei clopoței.

- Eu sunt un clopoțel de argint, se fandosi altul, și pot ajunge oricând la curtea unui împărat...

- Dar ce mai ziceți de tichia unui măscărici? săriră niște clopoței. Noi suntem agățați acolo pentru că suntem veseli și sunăm plăcut în timpul sărbătorilor sau la reprezentații de circ.

- Eu chiar merg cu Plugușorul, se auzi un glas mai grav din colțul clopoțeilor de aramă...

Clopotul cel nou, făcut, vezi bine, din bronz, stătea tăcut în colțul său, neluând în seamă șușotelile clopoțeilor.

Aceștia clincăneau din ce în ce mai tare, doar, doar i-or atrage atenția.

Până la urmă clopoțelul de argint își luă inima în dinți și i se adresă:

- Dar dumneavoastră, așa mare și... și... - a vrut să zică urât, dar nu a îndrăznit -, așa mare și... bronzat, unde ați putea să vă găsiți locul?

Clopotul cel mare nu apucă să-i răspundă, pentru că au venit niște oameni care l-au luat și l-au ridicat în turla bisericii care abia fusese construită.

Și atunci clopotul de bronz a început să bată, cu glas grav, dar melodios, dând de veste credincioșilor că pot veni să se roage și să mulțumească lui Dumnezeu.

Luminița Toia

Ceșcuța Luminiței

Pe ceșcuța mea albastră,
E o poză c-un pitic.
Și în ea de dimineață
Beau cafeaua cu lăptic.

După care strâng pe masă
Mai ceva ca o albină.
Sunt de-acuma mărișoară
Și pot fi chiar gospodină.

După care spăl fuguța
Lingurița și ibricul,
Să se bucure ceșcuța
Și mămica, și piticul!

Luminița Toia

1-4 ani

Gâză mică

S-a oprit ușor pe-o floare.
S-a oprit numai o clipă
O minune călătoare,
Un miracol: gâză mică.

Și de cum s-a așezat
Să se odihnească-un pic
Trupușorul i-a vibrat
Verde, transparent și mic.

Bucuria pentru viață-i
Spulberă problemele.
Piciorușele din față-i
Piaptănă antenele.

Și apoi cu grijă mare,
Netezind aripile,
Își ia zborul către soare
Numărându-și clipele.

Va trăi numai o zi,
Dar nu-i este frică.
Bucură-te, chiar de știi,
Căci nu-ți pasă, gâză mică.

Luminița Toia

Povestea chipului nefăcut de mână al Domnului Iisus Hristos

(partea a II-a)

Vă amintiți, dragi copii, cum a apărut printr-o minune dumnezeiască chipul cel nefăcut de mână al Domnului? Avgar, omul cel bogat și bolnav din Edessa, i-a trimis o scrisoare Domnului Iisus prin servitorul său, Anania, care era și un priceput pictor. El trebuia să picteze chipul Domnului pentru stăpânul său. Domnul Iisus, după ce a scris răspunsul către Avgar, s-a spălat pe față și s-a șters cu o maramă. În acel moment chipul Său s-a întipărit pe acea pânză în mod miraculos. Acesta a fost darul lui Iisus pentru binecredinciosul Avgar, care s-a și vindecat datorită credinței sale.

Ce s-a întâmplat însă cu chipul Domnului? Avgar l-a așezat la loc de cinste la poarta cetății Edessa, pentru ca toți cei care intră în cetate să se închine lui cu mare evlavie. Acest lucru s-a întâmplat vreme de mulți ani, după dorința lui Avgar. Dar iată că a venit la conducerea cetății un urmaș al lui Avgar care se lepădase de credința creștină și se întorsese la credința păgână. El avea de gând să ia chipul Domnului din locul în care fusese așezat și să pună în locul său un idol la care să se închine toți locuitorii cetății.

Aflând de acest lucru, episcopul s-a dus noaptea la poarta cetății însoțit de credincioșii săi. El a așezat o candelă aprinsă în fața chipului lui Hristos, apoi a zidit locul acela cu cărămizi și cu var astfel încât a doua zi nici nu se mai cunoștea unde se afla chipul. Așa a uitat stăpânitorul cel păgân de chip și nu a mai vrut să-l distrugă.

Timpul a trecut, zeci de ani, poate și sute. Toată lumea din Edessa uitase că undeva în zidul cetății se afla ascuns chipul cel nefăcut de mână al Domnului, dăruit lui Avgar cu mult timp în urmă de însuși Domnul Iisus.

La conducerea împărăției a venit împăratul Iustinian, un om bun și credincios. Dar vremurile erau grele, căci împăratul Persiei venise cu oaste multă împotriva cetății Edessei. Deși se luptaseră cu multă vitejie, locuitorii ei își pierduseră nădejdea că vor putea duce la bun sfârșit acest război. Acum se rugau cu toții lui Dumnezeu să-i scape de năpasta care se abătuse asupra lor.

Într-o noapte însă s-a întâmplat un lucru ciudat. O femeie credincioasă din oraș

I-a visat pe episcopul care cu sute de ani în urmă salvase chipul lui Iisus de la distrugere. El i-a spus: „Deasupra porților cetății se află ascuns într-un loc chipul nefăcut de mână al Mântuitorului. Scoate-l de acolo și mult bine vei face acestei cetăți”.

A doua zi femeia s-a dus împreună cu episcopul din acea vreme al cetății la locul arătat în vis. Au găsit chipul Domnului, iar în fața lui candela nestinsă încă după atâtea sute de ani. Pe cărămida cu care fusese zidit locul se întipărise același chip al Domnului care era și pe maramă. În timpul luptei cu perșii, episcopul s-a urcat pe zidul cetății cu chipul Mântuitorului și l-a arătat oștenilor. La vederea lui, locuitorii cetății s-au umplut de bucurie și au căpătat mult curaj în vreme ce perșii s-au tulburat și au fost cuprinși de frică încât au luat-o la fugă. Așa a salvat chipul Domnului cel nefăcut de mână orașul Edessa de la pieire.

Au mai trecut alte câteva sute de ani de la această întâmplare.

Între timp toată țara căzuse sub stăpânirea turcilor. Un împărat grec, pe nume Roman, a dorit foarte mult să aibă în orașul său chipul Domnului, de la Edessa. De aceea el l-a rugat de multe ori pe conducătorul turc al cetății să-i dea chipul. Acesta nu s-a îndupleca însă, căci creștinii din Edessa îl rugaseră și ei să-l păstreze în oraș. Atunci împăratul s-a mâniat. El a trimis o oaste mare împotriva cetății ca să-i oblige pe locuitori să-i dea chipul. Aceștia s-au învoit în cele din urmă de teamă să nu le fie pustiite pământurile. Atunci împăratul a dăruit cetății mulți, mulți saci de galbeni, precum și o scrisoare pecetluită de el în care poruncea ca niciodată această cetate să nu mai fie atacată de nimeni.

Așa a ajuns chipul Domnului, împreună cu scrisoarea lui Iisus către Avgar, în marele oraș Constantinopole, într-o biserică închinată Fecioarei Maria, loc în care se află și astăzi și unde, de-a lungul timpului, a săvârșit multe minuni și vindecări.

Repovestită de Cristina Manea

Învață o rugăciune!

Doamne, Tatăl meu ceresc,
Eu la tine mă gândesc,
În genunchi Îți trimit rugă
Ca la tine să ajungă.

Pe prea bunii mei părinți,
Te rog, Doamne, să-i ajuți,
Sănătoși mereu să fie
Grija să îmi poarte mie.

Frățiorii să-mi iubești,
De tot răul să-i ferești,
Sănătoși și mari să crească
Relele să-i ocolească.

Doamne, nu te supăra,
Îndrăznesc a te ruga,
Să-mi aduci mereu iertare,
Mie, când greșesc prea tare.

Fă-mă sănătos mereu
Și m-ajută când mi-e greu.
Eu cu drag Îți mulțumesc,
Doamne, Tatăl meu ceresc.

Trimisă de înv. Veronica Manolache, Școala nr. 114
„Principesa Margareta", Sector 5, București